

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 17. MARTS 2019 – 2.SIF
VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15
Tekster: Sl. 42,2-6; 1. Thess. 4,1-7; Matth. 15,21-28
Salmer: 736,896,639,158,217

Du, som har dig selv mig givet
Lad i dig mig elske livet,
Så for dig kun hjertet banker,
Så kun du i mine tanker
Er den dybe sammenhæng!

Med jævne mellemrum kører jeg i bil fredag eftermiddag.
Det betyder for mig også bilradio.
Fredag eftermiddag er der et program, hvor ugens gæst i bund og grund bliver interviewet om sit liv og virke, men det sker ofte på et humoristisk grundlag.
For nogle fredage siden var gæsten Hans Engell. Tidligere minister, politiker gennem et langt liv og nuværende politisk kommentator.
Et menneske, der derfor har hørt mange ord.
I en tid, hvor vi går og venter på en valgdato, blev han blandt andet spurgt, hvilket politisk udsagn, han bedst kunne huske.
Der er unægtelig nogle stykker at vælge imellem.
Men Hans Engell var ikke i tvivl: Han var så langt tilbage som i 1966, hvor daværende statsminister Jens Otto Krag i første omgang havde afvist at samarbejde med SF og så efter valget ombestemte sig og indgik i det samarbejde, der fik navnet ”Det røde Kabinet”

Nogle vil huske, med hvilket udtryk Krag kommenterede ændringen over for pressen:

”Man har et standpunkt, til man ta’r et nyt, ikke sandt?”

Det blev den gang og mange gange siden opfattet enten som arrogance eller som vægelsind.

Men Hans Engell sagde nej. Det er sådan, politik må være. For politik er med et andet kendt udtryk ”det muliges kunst.” Hvis man ikke hele tiden kan se nye muligheder og nye horisonter, så kan man ikke begå sig i politik.

Dette er ikke ment som en kommentar til den politiske situation forud for et valg, man kan selvfølgelig høre det, som man vil, men ment som en indgang til teksten her på den 2. søndag i fasten.

For i dag har Jesus tilsyneladende et standpunkt, til han tager et nyt.

Sådan kan det i hvert fald umiddelbart se ud for os, der hører teksten en søndag formiddag.

Jesus gik bort derfra, begynder dagens evangelietekst. Det sted, han går bort fra er de vante egne. Vi kunne også kalde dem for de trygge omgivelser. Komfortzonen hedder det på nudansk.

Jesus bevæger sig i dag derud, hvor der kan ske noget uforudsigeligt.

For mennesker.

Derud, hvor mennesker sommetider bevæger sig ud. Og somme tider bliver kastet ud.

Og derude sker der noget uventet. Jesus bliver kontaktet af et menneske, der under normale omstændigheder slet ikke har lov til at tale til en jøde.

En kana'anæisk kvinde.

Et menneske i nød, der pludselig står foran ham.

Den situation, der ville stille spørgsmål til os alle, hvis vi kom i den. Hvis mennesker, vi af den ene eller den anden grund ikke har kontakt med til daglig, pludselig kontakter os for eksempel. Alligevel bliver vi forbavsede over, at Jesus i første omgang ikke svarer hende et ord.

Fordi vi pr. rygrad forventer at Jesus vil opføre sig anderledes end os andre.

Det dilemma er fastetidens dilemma.

Og vi er i fastetiden.

Fastetiden er den tid i kirkeåret, der på den ene side handler om, at Jesus er Guds søn.

Men også om, at han samtidig også er sandt menneske.

Og alle mennesker har det, som er blevet kaldt en urørlighedszone. En komfortzone.

Et sted, der skaber tavshed, hvis dets grænser bliver overskredet.

Og vi er i dagens tekst i grænseegne.

Det er også det sted, hvor kun modparten kan bringe livet videre.

Og den kana'anæiske kvinde bringer livet videre.

Vi efterlades i dag ikke med en tavs Gud.

For kvinden giver ikke op.

Hun ser Jesus på en måde, som han indtil nu ikke har kunnet se sig selv. Hun ser evner hos et andet menneske, som dette menneske ikke selv har fået øje på.

I grænseegnene mellem Tyrus og Sidon.

Helt derude, hvor livet gør rigtig ondt lyder ordene:

”Min datter plages slemt af en dæmon.”

Kvinden overskrider ikke grænseegnene for sin egen skyld.

Men for et andet menneskes skyld.

Jesus er ikke Guds søn for sin egen skyld.

Men altid for menneskers skyld.

Derfor kan kvinden bryde grænsen ned.

Med sin tro, med sin bøn:

”Min datter plages slemt af en dæmon.”

Hvis man står ved siden af et menneske, og ser dets grænse bliver overskredet, er den naturlige, menneskelige reaktion at beskytte grænsen.

Disciplenes svar er derfor kort og præcist: ”Send hende væk!”

Hold alt det på afstand af dig, som kan blive besværligt.

Men Jesus er ikke kommet til verden for at undgå besvær.

Livet i sig selv kan blive besværligt.

Ellers er det ikke et liv.

Derfor viser lyssprækken viser sig. Ganske langsomt. Derfor bliver tavsheden bliver ord.

Til samtale.

Men beslutningen er allerede taget, da Jesus for sidste gang holder fast i den gamle pagt og siger ”Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde” Ellere rettere: Gud har ikke et standpunkt, til han tager et nyt.

Mennesket Jesus har alene en grænse, der skal brydes ned.

Inden han når frem til langfredag.

Inden han selv når helt derud, hvor bønnen lyder: Min Gud,

Min Gud, hvorfor har du forladt mig?

Det, der er vigtigt i dag er, at Guds beslutning er den samme hele vejen igennem.

Allerede da Jesus gik i dialog med kvinden.

Gud har ikke et standpunkt, til han tager et nyt.

Kærligheden, hjertegløden er fra begyndelsen af stærkere end døden.

Derfor lader kvindens kærlighed til sin datter sig heller ikke standse af gamle menneskeskabte grænser.

Kvinden lod sig end ikke anfægte af at blive kaldt en hund – noget af det værste, man kunne blive kaldt på det sted på den tid. For hun bad ikke for sig selv, men for sin syge datter. Den kana'anæiske kvinde var kaldt ud til livet, også selv om det var et liv, der smertede. Og hun gav ikke et sekund det liv fra sig. Lod det ikke et sekund bremse af komfortzonen.

Det bliver af Jesus kaldt for tro.

Endda for **stor** tro.

Så stor at Jesus tager Guds standpunkt på sig. Så stor, at Guds Søn ser sine nye muligheder, der hvor den gamle pagt kun så begrænsninger.

”Det skal ske dig, som du vil!”

Guds barmhjertighed kender ingen grænser. Heller ikke grænsen mellem Tyrus og Sidon. Heller ikke grænsen mellem rigtige og forkerte mennesker.

Det skal ske dig, som du vil!”

Her kunne talen om det glædelige budskab for så vidt standse for denne gang.

Men der er et spørgsmål tilbage, som må blive stående i fastetiden:

”Kan man plage sig til Guds barmhjertighed?” Mennesker kan plage mennesker til meget for husfredens skyld.

Er det **det**, der sker i dagens beretning?

Og måske værre endnu: ”Hvis Gud forbliver tavs, trods min plagen, er det så fordi jeg ikke er god nok til at plage?”

Det spørgsmål slipper vi aldrig helt fri af? Hverken blandt mennesker eller over for Gud.

Men hver gang tvivlen sniger sig ind i vores liv, skal kvinden i dagens tekst holdes op foran os som eksempel til efterfølgelse:

Hun beder ikke i formfuldendte vendinger eller med særlige fagter; hun fortæller blot Gud, at hendes datter plages af en dæmon. Hun lægger alene sit smertefulde liv i Guds hænder i troen på, at Gud kan bære også hendes liv.

Det er vort forbillede på 2. søndag i fasten:

At kunne tage imod det ståsted – det nye standpunkt – Gud har givet os i Jesus Kristus.

AMEN